

DUY THANH

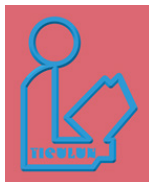

THANH
THANH

Ngưỡng cửa

Ngưỡng cửa

Duy Thanh

Paris * 08.2025

Bìa & dựng : *Ban Tuyển đọc TVTL*
Nguồn : *Thư viện Tiểu Lùn*

Ngưỡng cửa

DUY THANH

HIỆN ĐẠI

Saigon * tháng 4-1960

Một tay bỏ thông ra ngoài, Hãn nằm sấp trên giường trần trụi như một con giun, bàn tay kia của chàng to mà xương xẩu đặt trên nệm giống như một con cua chết nằm ngửa bụng trên bãi cát. Lựu nhắc cái tay bỏ thông đặt lên thành giường rồi kéo chiếc chăn đơn đắp lên ngang lưng gã đàn ông. Nàng mặc vội chiếc áo cánh và chiếc áo dài vắt ở tay ghế. Soi vào gương. Lựu thoa lại chút phấn lên mặt. Nàng bỗng thấy ngỡ ngàng với bóng mình. Đã đến hàng trăm lần Lựu vẫn tự mắng thầm: mày chỉ là một con đĩ dại, một đứa bỏ đi, một con đi hoang. Lựu không dám nhìn mặt nàng lâu hơn nữa. Nàng thấy nàng đáng ghét vô

cùng. Hình dạng Hãn trên giường phút này chỉ còn là một vô nghĩa. Lựu như thấy Hãn không còn là một sinh vật nữa. Hãn giống như một cái xác chết rồi. Lựu đặt mình ngồi lên chiếc ghế đầu khế thờ dài. Tối hôm trước nàng đã đến với Hãn như một con mụ điên, vì nàng thấy cần phải gặp Hãn. Nàng đã nói dối bà dì rằng nàng phải đến coi sóc một cô bạn bị ốm. Lựu nhớ cả hình ảnh mình lúc phóng tắc-xi tức tốc đến buyn-đinh Hãn ở. Rồi nàng leo lên cầu thang gỗ cửa phòng chàng. Dáng điệu của nàng hót hãi đến nỗi người gác cổng cũng quên cả ngạc nhiên. Lúc bấy giờ đã hơn 11 giờ khuya. Hãn còn đi vắng chưa về. Lựu lang thang ở phố đến hơn tiếng đồng hồ sau mới trở lại thì thấy qua khe cửa phòng Hãn đèn đã bật sáng. Chàng cũng mới về cách đây không lâu. Hãn ngồi im lìm trước bàn viết. Lựu phải đập cửa lần thứ hai chàng

mới xô ghế ra mở cửa. Hãn chẳng nói gì chỉ đứng lui cho Lựu bước vào. Nàng nói khẽ :

– Em ở đây với anh tối nay.

Hãn lại khóa chặt cửa thản nhiên bảo với Lựu :

– Thế à, em cứ vào nằm ngủ trước đi.

Chàng lại ra ngồi trước bàn. Ngồi bút gại trên mặt giấy sồn sột trong tĩnh mịch của đêm vắng. Tiếng Hãn lẩm bẩm chửi rửa một mình. Lựu nằm im hé mắt nhìn phản ứng của gã đàn ông. Hãn giờ tay đập muỗi, cầm cùi viết, cựa quậy trên ghế, cuối cùng chàng quẳng bút thở, đầu ngả ra phía sau. Chàng nhìn quăng điện sáng in trên trần nhà. Như chợt nhớ ra Lựu chàng quay lại, dáng Lựu nằm trên giường ẩn hiện những đường cong dưới

làn chăn mỏng. Giời tuy không có gió nhưng cũng không nóng lắm. Hãn từ từ dừng dậy đến phía giường. Lựu mở to đôi mắt không chớp. Bàn tay to và sốt bỏng của Hãn đặt lên làn chăn :

– Trời bức em đắp chăn này làm gì ?

Chàng kéo dần cái mảnh vải vô nghĩa đó xuống. Ngực Lựu cộm lên với luồng máu chảy mạnh trong tim. Nàng nhắm mắt đợi nụ hôn của gã đàn ông. Lựu như chết trong đêm đầu tiên của cuộc đời.

Lựu nhìn xuống chiếc bàn gỗ. Ngọn bút nằm ngang bàn cũng giống như cái xác chết rồi. Chỉ mấy trang giấy đặc chữ là còn mang hình ảnh của sự sống, có lẽ là vì do nét chữ của Hãn chạy lên chạy xuống. Nàng đảo mắt qua và lồm bồm hiểu rằng đây là câu chuyện trong một chương tiểu thuyết đang viết. Góc bàn

một nắm giấy vo viên. Lướt nhặt lấy giờ nhẹ trái lên mặt bàn lấy tay xoa xoa mặt giấy nhàu nát. Một đoạn ý tưởng của Hân viết ra không nghĩ ngợi : “Mày vẫn kéo dài một cuộc sống khốn nạn. Mày vẫn chưa tìm được một lối thoát. Mọi nghĩa lý đời này là con số không, bế tắc, ngớ ngẩn, lừa dối. Tại sao vậy ? Sự dằn vặt thường đến với mày có nghĩa gì ? Mày làm khổ mày là nghĩa gì ? Không, không gì hết. Tôi đang rơi vào một khoảng không và đang cố gắng cựa quậy trong không gian vô biên. Tôi sợ hãi. Tôi trốn chạy. Đúng mày là kẻ yếu hèn hoàn toàn. Có phải nó đang muốn không biết. Tôi nhìn thấy kẻ đó quay lưng chạy và nhìn lại phía sau. Nó muốn quay lại đối thủ. Nhưng nó chạy. Sao nó không dám đứng lại nhỉ. Đứng lại chửi và đánh vào mặt cái hình thể đuổi theo mày. Nó là cái gì ? Không, nó không là cái gì hết. Một quãng

không. Một quăng không.” Lựu đọc mà thấy không hiểu gì. Chữ viết đã khó đọc, Hãn viết như cho chính chàng hay với một người thứ hai thứ ba nào không biết. Nàng tần ngần gấp mảnh giấy cho vào ví. Nghĩ ngợi một lát, nàng định bụng lúc nào sẽ đọc lại để tìm hiểu Hãn hơn. Thấy Hãn còn ngủ, Lựu cầm ngọn bút viết lên tờ giấy trắng : “Lựu về để anh ngủ”. Nàng mở khế cửa bước ra đóng lại rồi len lén xuống cầu thang không dám nhìn ai. Nàng mang một nỗi mỗi một trong mỗi bước chân, và một sự chán chường vô duyên có trong khắp tâm hồn.

✱

Hãn tỉnh dậy lúc mặt trời bắt đầu lên cao. Chàng mở mắt nhưng vẫn nằm im để lắng nghe xung quanh. Không có

tiếng động nào thuộc về Lựu. Những tiếng động cơ dưới đường vọng lên. Bàn tay Hãn quờ sang phía bên chỗ nằm của Lựu. Lạnh ngắt. Chàng nhún vai ngồi trở dậy dụi mắt rồi đi rửa mặt. Chiếc khăn hã còn ướt, và chiếc bàn chải răng cắm trong cốc như đã bị dùng rồi. Cũng chẳng sao. Chàng sờ tay lên vai sây sát những vết răng của Lựu đến rớm máu và cảm thấy xon xót ở lưng. Hãn nhớ lại cái cảm xúc với thân thể Lựu tối hôm trước nhưng chàng cũng không thấy còn lại một xúc động nào. “Mình không có trí nhớ để giữ lại những gì thuộc về cảm giác hay là mình lỳ lợm quá với những gì quen thuộc rồi”. Tắm khăn mặt còn vương mùi phấn của Lựu. Chàng nhìn bóng mình thấy hai mắt hơi quầng. Hã còn thiếu ngủ. Buổi tối hôm trước, Hãn đi một mình vào tiệm nhảy và đã uống rượu một mình. Chàng không nhảy tuy

có ngồi với Xuân, người vũ nữ quen biết. Nhưng Hãn cũng chẳng buồn nói chuyện nhiều. Chàng chỉ đưa Xuân mấy tích-kê và bảo :

– Em cầm lấy mấy miếng giấy này, ngồi đây một lúc rồi muốn đi đâu thì đi.

Tiệm nhảy không phải vào ngày đông khách nên Xuân cũng không chạy bàn. Ngồi một lát nàng bảo :

– Anh nhảy với em một bản chứ.

Hãn lắc đầu :

– Hôm nay anh không muốn cử động nhiều.

– Sao vậy anh ?

– Không, chẳng vì sao hết.

Hãn trả lời vồn vện có thể và chỉ

ngồi thật lâu uống hết hai ly rượu, ăn hết đĩa đậu phộng và im lặng trong khi Xuân cũng ngồi nhắm nháp một ly cà phê đá. Hãn nghe tiếng nhạc như từ đâu tới và những hình người như ở thế giới nào. Chàng như vừa ngủ mà như ý thức là mình chưa ngủ vậy. Cả mấy giọng ca trong máy vi âm cũng như xa lạ. Ánh sáng hồng bò trên bờ tường, leo trên giàn nhạc, quần vào những hình bóng ngồi gục cạnh bàn hay trên những cặp đương ôm sát lấy nhau giống như cái lưới vô hình chụp lấy. Một tấm lưới buồn nản to lớn. Hãn nhớ cũng có lần Ngạc nói với chàng :

– Người ta chỉ tìm sự quên lãng bằng cách đi vào trong sự chán chường đến tột cùng.

Và của Lựu :

– Em cũng thấy chán nản đến tro đi trong sự ồn ào đó. Anh còn lạ gì cái nghề bán tiếng ca cho thiên hạ.

Chàng đã nghĩ thâm khi nhìn Xuân. Nó chẳng yêu gì mình, nó chỉ hành nghề một cách vô tri giác cũng như đối với những người khác khác. Vậy thì nếu mình ôm nó trong tay cũng như một súc gỗ nếu không là một sự miễn cưỡng vô bờ. “Thì cả cái thế giới ngu xuẩn này cũng đang chìm trong bầu không khí dần dần này. Lớp thanh niên ngày nay không còn biết làm gì, không còn gì để làm mới chui đầu vào những ổ lãng quên. Mà tôi cũng là một. Tôi cũng không hơn gì ai cả.

Hột lạc thối ăn phải làm Hãn nhăn mặt nhổ vọt xuống đất. Bản nhạc nổi lên vẫn là một điệu nhạc du dương, đèn tối, ánh đỏ vương lên mặt người. Hãn đã có lúc cảm thấy chính mình là sự ngu muội,

chán chường bằng xương bằng thịt.

Hãn giơ tay sờ vào cầm, những chân râu mọc tua tủa, giáp giáp dưới đầu ngón tay như những sợi cỏ dại. Chàng cầm chiếc kéo nhỏ để trên ô cửa rồi ngoẹo đầu tĩa những sợi dài. Chàng nhận thấy rằng cần phải sạch sẽ và tỉnh táo hơn, bèn vào buồng tắm dội mấy gáo nước vào người. Hãn thấy mình thông minh thêm đôi chút, những vẩn đục của tâm hồn cũng có vẻ bay đi khiến chàng nhẹ nhõm hơn. Sự khoan khoái của làn nước lạnh làm Hãn chợt nhớ tới thửa ruộng còn nhỏ chàng thường hay ra sông tắm với lũ bạn đồng tuổi. Cái dòng sông yên tĩnh bé nhỏ quê hương chàng. Hãn còn nhớ cả hình ảnh những người tát nước, cánh đồng ngô phất phất như cờ lau phía bên kia bờ sông. Hãn thấy thèm mầu thời gian xa xôi đó. Bây giờ thì không làm sao

còn lại những phút như thế nữa, cái thừa mà cuộc đời người ta còn hỗn nhiên như mây trời, và sông nước là những nguồn kỷ niệm vô tận đã trôi đến nơi nào xa lắm ! Rồi thì liên tiếp hình ảnh phía xa trôi lại. Cửa ngày ấu thơ. Một vài bộ mặt ngày xưa Hãn đã từng yêu, từng quen. Một vài hình ảnh của thiên nhiên, từng khoảnh, từng khoảnh một trong đó hiện rõ bóng chàng. Cái thằng Hãn bé nhỏ đang sinh động ở đấy. Hãn hừ một tiếng :

– Mày chỉ là một thằng hèn. Những gì thuộc quá khứ mặc cho nó trôi đi, nhớ làm gì những cái gọi là tươi đẹp đáng ghét đó. Nếu mày phân bì thì đó chính là ngày hôm nay của mày không bằng ngày hôm qua. Tao thù những sự so sánh, tao thù sự có mặt của mày ngày hôm qua. Chính vậy, tao thù cả mày vì mày đã nghĩ ra điều đó.

Hãn nhìn bóng mình bằng con mắt giận dữ, chàng vừa gờm gờm nhìn nó vừa mặc vội quần áo. Trước khi ra cửa Hãn mới nhìn thấy mấy dòng chữ của Lựu. “Con nhóc chỉ vẽ sự, lại còn thư với từ”. Chàng vò nhàu mảnh giấy ném vào xó nhà và gạt cả mấy nắm giấy trên bàn xuống đất. Nếu bây giờ tôi lại phải đọc cả những dòng chữ viết hôm qua thì đến phải đốt hết mới khỏi điên cái đầu. Rồi rất vô tình Hãn lại nghĩ tới Lựu. Có những lúc chàng thích Lựu và cũng nhiều lúc chàng thấy ghét nàng không thể tả. Dễ thường bạ ai nó cũng có thể chạy đến để ngủ với cơn động cựa nó hành hạ thúc đẩy bắt phải chạy đi như những con gà mái ghe. Chắc đâu nó yêu mình, hay nó chỉ cần sự giải quyết về sinh lý. Vậy thì bữa nọ đi với nó, mình bảo rằng yêu nó là một chuyện vô lý hoàn toàn. Mà đã nói dối chứ gì. Hay là mà thành thực

trong một lúc ấy mà thôi.

Ra đường Hãn kết luận một mình : Thật ra Lựu nó cũng còn những điểm cho mình thương được. Mình giữ nó làm một chỗ bấu, chớ mình còn biết nhờ những phút không còn biết làm gì vào thân xác nó.

Hãn định bụng ghé qua thư viện tra cứu mấy cuốn sách để viết nốt bài khảo luận cho một tờ báo mà chàng đã lấy tiền đặt từ tuần trước. Nếu không cố gắng làm bữa nay thì mình sẽ thất hẹn. Hãn tự bảo như vậy. Nhưng ra tới tiệm phở thì chàng gặp Thường.

– Sáng nay anh không ra tòa ?

Thường sửa lại cặp kính.

– À có chứ. Chốc nữa, độ này tôi cứ phải nghiên cứu những chuyện chẳng ra

gì trong hồ sơ này để cải thành thử mất bao nhiêu thời giờ.

– Chuyện, thì là cái nghề của anh.

– Nhưng thật ra tôi rất chán, nếu có thể bỏ đã bỏ rồi.

Thưởng là luật sư tập sự. Dáng người gầy gò, cao lênh khênh. Mặt choắt chéo như một nhà sư khổ hạnh. Ở chàng cũng chứa chấp nhiều điều mâu thuẫn. Lúc nào say mê thì rất say mê mà chán nản thì cũng rất chán nản. Tuy nhiên Thưởng ít để lộ cái yếu điểm ấy. Hãn nói:

– Thì tụi mình hãy vào ăn phở rồi đi uống cà-phê nếu anh không bận lắm.

Thưởng nhìn đồng hồ :

– Tôi ăn rồi và chỉ có thể ngồi với anh độ nửa giờ.

Hãn quyết định không ăn phở nữa. Cả hai người kéo nhau ra một tiệm ở đường Tự Do ngồi uống cà-phê. Tiệm này trình bày lối mới, tường kính sáng sủa, có máy lạnh. Hơi mát rười rượi khác hẳn với không khí ngoài đường. Thường nói :

– Thế mới biết có văn minh cuộc đời người ta cũng có khác thật.

– Chả vậy mà con người xô nhau đi “làm văn minh”. Chúng ta chỉ là những kẻ thừa hưởng những cái văn minh có sẵn.

– Kể cả di hại của nó? Hãn nhún vai :

– Có lẽ. Nhưng hiện tại mình đang có lợi vì được ngồi phòng lạnh kiểu Mỹ, uống cà-phê Ý. Chúng ta chưa phải thừa hưởng hậu quả của bom nguyên tử.

Thường di di đầu mũi giày nói sang chuyện khác, giọng xa vắng :

– Lúc nãy ở tiệm phở tôi gặp một người quen. Cô ấy đi với chồng, trung úy quân đội. Cậu biết Mai không nhỉ ? Mai ở đường Trương tấn Bửu. Hình như đã có lần tôi nói chuyện cô ta với cậu rồi ?

Hắn nhú mày ngẫm nghĩ một lúc :

– À à... tôi nhớ, có phải cái cô người Huế chúng 26, 27 tuổi chứ gì.

– Phải đấy, chồng cô ta chỉ khoảng hơn 20. Mới lấy nhau hồi đầu năm nay. Tôi có nhận thiệp mời hồi ấy nhưng không đi. Cũng không hiểu tại sao. Chắc cô ta trách tôi nhiều.

– Thế vừa rồi gặp thì sao ?

– Cô ấy khẽ cúi đầu chào. Còn anh

chồng thì không quen tôi, cũng không biết rằng vợ quen tôi. Vả lại cũng không trông thấy cô ấy chào tôi.

– Thế rồi ?

– Chả sao cả, một kỷ niệm đã qua. Ngày xưa quen, bây giờ gặp nhau. Một lời chào nho nhỏ. Vì một sự gặp nhau tình cờ.

Thưởng nói từng câu ngắn, mắt nhìn thẳng ra phía trước mặt. Đôi môi hơi mím lại. Đuôi mắt có những đường nheo vòng lên sau cặp kính trắng dày cộm. “Thì ra những con ma quá khứ đều ám ảnh hết mọi người”. Hãn nghĩ vậy. Chàng lẳng lẳng nhai chiếc bánh croissant trong khi Thưởng múc từng thìa đường cho vào tách cà phê. Hương vị thấm vào đầu lưỡi từng miếng sáng khoái.

– Cho nên cuộc đời người ta cũng như tách cà phê này. Có đắng có ngọt, mà người ta cứ thích cái vị đắng ở cà phê. Sao không có cả vị cay vị chát ở cà phê nhỉ.

Thưởng lý luận trong óc mình như thế, trong khi Hãn lắng nghe bản nhạc đĩa văng lên.

– Anh có hay đến trà thất nghe ca hát, âm nhạc ?

– Không, chỉ có một hai lần nhưng tôi không thích. Vì cái không khí giả tạo. Lũ thanh niên đi nghe thì mê muội, vô ý thức, họ hỏ hết lếu láo khi nào có một số đông. Tôi phát ngấy.

– Tôi thường đi tìm ở sự vô nghĩa đó một nghĩa lý. Chàng nghĩ tiếp : một nghĩa lý chẳng có nghĩa gì cả.

Thưởng không nói gì. Hãn bỗng hỏi :

– Hồi này anh vẫn đến trường đua đấy chứ ?

– Vẫn.

– Và vẫn thua ?

Thưởng đáp :

– Tôi cũng tìm trong sự đánh cá ngựa một cảm xúc. Ngoài ra tôi còn thêm một cái mộng nữa. Là khi nào được một khoản tiền khá tôi sẽ từ bỏ nghề của tôi nằm nhà một thời gian đọc sách, viết lách, không bao giờ nó có thể hoàn thành cái mộng nhỏ mọn đó được, bởi lẽ không bao giờ...

Hãn nhìn Thưởng:

– Nếu khi nào anh được thì cũng chỉ đủ bù vào số tiền anh thua và số tiền anh có thể nợ. Tôi chắc thế,

– Người ta thường sống bằng hy vọng, vì người ta đều hèn mọn cả.

– Sao anh không mua một vé số ?

– Có chứ, nhưng xổ số chỉ là một may rủi thụ động. Người ta biết tin qua một tờ báo. Còn đánh cá ngựa thì tôi hành động. Có sự hồi hộp hơn trong đó. Tôi đã nói là vấn đề cảm giác như khi anh chơi bạc.

– Có lẽ vậy. Tôi đã từng đánh bạc một thời và đã từng thua đến trắng tay. Tôi cũng thua nhiều canh bạc của cuộc đời. Cho đến bây giờ đời mình cũng vẫn là canh bạc. Để thử thời vận, thỉnh thoảng tôi cũng mua xổ số nhưng chưa bao giờ trúng nổi một trăm đồng.

– À thiên hạ bây giờ đều sống từng tuần một. Họ chờ ngày thứ sáu là ngày mở sổ. Thật đáng buồn vì chúng mình cũng trong đám người đó.

– Phải đáng buồn như anh với tôi, như mọi thứ dang dở của chúng ta, những gì mình chưa đạt tới, với tôi dù là nhỏ mọn.

Thưởng xem đồng hồ, đứng dậy :

– Thôi tôi phải đi trước. Cậu ngồi đây nhé.

Chàng bắt tay bạn rồi xách cặp bước ra.

Hắn nhìn dáng người bạn gầy gò đứng trên bờ hè chờ chiếc taxi đi qua : "Hắn cũng khổ nhiều với đàn bà". Chàng nhớ lại vài cuộc tình duyên mà chàng biết loáng thoáng về cuộc đời Thưởng.

Chẳng hạn trước kia với Mai thì Thường là giáo sư dạy riêng cho nàng. Ông thân sinh ra Mai là một nhà nho lỗi thời hay đánh cờ với Thường. Chàng này hay lui tới nhà Mai vào những buổi chiều tối. Có khi lại ăn cơm ở đấy.

Chắc hẳn chàng và nàng cũng lưu luyến với nhau. Một lần Ngọc đã hỏi Thường :

– Sao anh không lấy quách cô đó có hay không ?

Thường trả lời :

– Nhiều khi vì quen nhau quá nên không thể gần nhau hơn được nữa.

Rồi về sau bận công việc hay vì một lý nào khác Thường không tới nhà Mai nữa. Nói về Thường, có một lần Bản cũng bảo :

– Thằng ấy nó thất tình ghê gớm lắm, tôi biết, trước cu cậu có một ý trung nhân đẹp ra phết. Sau nàng sang Pháp nói là học xong cái nghề bào chế gì đó. Chàng thì ở lại nước nhà hoạt động chính trị một thời gian và chờ nàng. Có một điều đáng buồn là nàng sang Pháp lại yêu một chàng khác du học đương theo bạn y khoa. Rồi họ cưới nhau bên đó không báo gì cho Thường biết cả. Đến khi hai vợ chồng người kia về nước thì Thường nó mới hay tin. Nhưng người xưa đã ôm cầm thuyền khác rồi. Kể ra Thường hẳn cũng gan lì, không một lời nói năng gì, hẳn về đốt cả những lá thư của quá khứ. Hẳn làm việc để quên, chắc về sau cậu cũng bị cafard¹ làm sao đó nên mới chơi cá ngựa đấy chứ.

Ngạc bảo :

¹ cafard : buồn

– Tôi không tin là Thường có thể xuống dốc nhanh như vậy được, trường hợp ấy tôi hy vọng chỉ là nhất thời. Hãn sẽ có thể quên. Tốt nhất là hãn sẽ yêu một người khác.

Chàng chợt hỏi :

– Mà câu chuyện chắc mới xảy ra ?

– Thì hãn nhiên. Cặp vợ chồng ấy hiện thời ở đây, người chồng có một bệnh viện tư, người vợ mở một nhà thuốc. Thật vui vẻ để huê trong việc hốt tiền.

Hãn :

– Cũng hay một cái là Thường nó không bao giờ tâm sự với mình những điều đó.

Bản :

– Thì đúng cái “típ” gan lì mà lại.

Đau khổ một mình. Cho nên mình chỉ còn căn cứ trên những hành động của hắn mà xét một phần nào tâm trạng. Tôi biết câu chuyện đó do một sự tỉnh cờ. Có người trước kia biết mối tình của nàng và chàng. Và người đó lại dự đám cưới của nàng với người kia.

Ngạc hỏi : – Ai vậy ?

Bản : – Kim Liên, một người của Hà Nội cũ.

– Liên nào nhỉ ? Có phải Liên bán hàng sách ở đầu phố Huế Hà Nội đấy không ?

– Chính vậy.

– Nếu thế năm nay cô ấy phải đến non ba mươi tuổi rồi. Ngạc nói. Chàng hỏi thêm : – Vậy cô ấy đã có chồng chưa ?

Bản nhún vai : – Chưa. Thêm một sự đáng buồn.

Ngạc : – Tôi nhớ hình ảnh cô đó hồi ở Hà Nội. Lúc ấy chừng 20 tuổi. Kim Liên là nhan sắc mà tôi mơ ước hồi còn đi học. Tất nhiên khi ấy mình cũng còn mê nhiều cô khác, nhất là cái tuổi mười chín, hai mươi đang nhiều tưởng tượng và mê say. Tôi đi học thường thường hay đi qua phố Huế dán mũi vào tủ kính giả vờ nhìn sách nhưng kỳ thật là nhìn cô ta. Lúc bấy giờ Liên thật dễ yêu. Khuôn mặt bầu bầu, lại hay ngồi ở sau quầy trả tiền rất nghiêm trang. Vì thế không bao giờ tôi nghĩ đến chuyện viết một lá thư tỏ tình hay tán tỉnh Liên hết. Hồi ấy tôi biết cũng khối chàng giống cây si, rấp ranh bản sê. Thỉnh thoảng tôi cũng ghé vào tiệm mua mấy cuốn sách học để được tới gần kết trả tiền và nhìn nàng rõ hơn.

– Vậy mà bây giờ Kim Liên chỉ là một nhan sắc phai tàn. Sao cậu không đến mà an ủi năng, Ngạc ? Hãn nói.

Ngạc trả lời :

– Tôi sợ những điều ấy. Hình ảnh xưa không phải là của bây giờ Hôm nào tôi sẽ đi với Bản đến thăm cô ta. Nhưng chắc là chuyện yêu đương không thể có nữa. Vì con người mình bây giờ cũng đổi khác. Tôi biết là không bao giờ tôi còn có thể tin ở tôi sự hồn nhiên của những năm trước đây. Nếu có nghĩ lại, mình chỉ có thể tiếc làm sao trước kia Liên không quen với tôi ngay. Biết đâu ngày ấy hai đứa có thể yêu nhau tha thiết được. Còn bây giờ... Ngạc ngập ngừng... bây giờ thì mình cũng là một con người khác, cô ta cũng là một con người khác. Tôi e rằng mình sẽ phải dối trá với mình

khi mà chính mình không còn là mình trước kia.

Hãn : – Vậy thì cô Kim Liên đó là người đáng thương, nên an ủi. Sao Bản lại không có thể làm điều đó vì cậu quen cô ta.

– Nói là quen thân cũng không đúng, tôi có nói chuyện một vài lần sau buổi gặp gỡ ở một cuộc khiêu vũ gia đình. Bây giờ cô ấy làm chân thu ngân cho một hiệu thuốc.

Hãn : – Trở lại câu chuyện cũ. Thường có quen cô ấy ?

– Tôi không chắc. Kim Liên chỉ là bạn của Hà, người yêu cũ của Thường.

Hãn nghĩ thầm : Thế sao Thường nó không là người tình của Kim Liên thì có phải mọi việc đều ổn thỏa cả.

Hắn uống hết ly cà-phê. Trả tiền xong chàng đẩy cửa kính bước ra. Phía ngoài không khí nóng hực so với lúc chàng ngồi trong phòng lạnh. Chàng chậm rãi đi bộ ra thư viện và nghĩ : cứ khi nào người đàn bà dính vào cuộc đời người đàn ông đều bị thay đổi. Bước thêm một đoạn đường nữa : Mà không có họ thì cuộc đời mình cũng lại không ra cái gì.

DUY THANH

(Trích NHỮNG KỂ ĐỘC HÀNH)

